

พระราชบัญญัติ ขนานนาม สกฤ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ๒๔๕๖

มีพระบรมราชโองการใน พระบาท สมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
 พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเห็นชอบเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบ
 ทัดกันทั่ว ทรงพระราชดำริเห็นว่า สกฤ จะมีบัญญัติ วิจิตร ประณีต
 คนเกิด คนตาย แล ทำงาน สกฤ ให้เป็น การ มีนัย คง ชาติ เจน สืบไป
 แล วิจิตร ประณีต อัน นี้ ย่อม อำนวย สอดคล้องตามนิมิตพรณัตถฐานบุพคน
 สดเชือกเถาเหล่ากอ สืบ มา แต่ บิดา มารดา ไค ให้ ได้ ความ แน่น ย่า
 ก้อน จึง จะ ทำ ได้ เพื่อ จะ ให้ เป็น ผล ดำ เจริญ คัง พระราช ประสงค์ คนี้ ทรง
 พระราชดำริเห็นว่า บุพคน ฤ ๆ คน จำ ต้อง มี ทั้ง ชื่อ คัว แล ชื่อ สกฤ แล วิจิ

ชานานาม ดังกุณห์ ควรให้ ไซ้ แพร่ ฝาย ทิว ถึง ประชาชน พด เมือง ตดอศ
ทั้งพระราช อาณาจักร จึง ทรง พระ กรุณา โปรดเกล้า ฯ ให้ตรา พระราช
บัญญัติโดย บท มาตราไว้ต่อไปดังนี้

มาตรา ๑

พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ ชานานาม ดังกุณ พระ
พุทธศักราช ๒๔๕๖

มาตรา ๒

ให้ ไซ้ พระราชบัญญัตินี้เป็น กฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑ เดือน กรกฎาคม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

มาตรา ๓

ชื่อ ของ คนไทย ทุกคนต้อง ประกอบ ด้วย ชื่อ ตัว แด ชื่อ ดังกุณ

มาตรา ๔

ชื่อ ตัว เป็น ชื่อ อันได้ ให้แก่เด็กตั้ง แต่ กำเนิด

มาตรา ๕

ชื่อ ดังกุณ เป็น ชื่อ ประจำ วงษ์ ดังกุณ ซึ่ง ดับ เหนือ มา แต่ บิดา ถึง บุตร

มาตรา ๖

หญิงใดทำงาน ส้มรด มีสามี แล้วให้ ไซ้ ชื่อ ดังกุณ ของ สามี แด คง ไซ้
ชื่อ ตัว แด ชื่อ ดังกุณ เดิม ของ คนได้

มาตรา ๗

เมื่อ บิดา ของ บุคคลใดไม่ปรากฏ อยู่ชั่ว กาลใด บุคคล นั้นต้อง ใช้ ชื่อ สกฤต ฉาย มารดา ชั่ว กาล นั้น

มาตรา ๘

ห้าม มิให้ บุคคลใด เปลี่ยน ชื่อ ตัว ฤๅ ชื่อ สกฤต ของ ตน ฤๅ ของ บุตร หุดาน เหตุ ณ ผู้ สืบ เชื้อ ฉาย ตน เว้นไว้ แต่ จะ ได้รับ อนุญาต จาก เจ้า กษัตริย์ ผู้ บัง คับ ราชการ ท้อง ที่ อำเภอ ทั้ง ใน กรุง แล หัว เมือง

มาตรา ๙

ภายใน กำหนด ๖ เดือน นับ ตั้ง แต่ วันที่ ประกาศ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้ เป็น ต้น ไป ให้ บรรดา ผู้ เป็น หัว หน้า ครอบครัว ทุก ๆ ครัว เรือน เลือก ต้น ถิ่น เอา ชื่อ สกฤต อัน หนึ่ง แล้ว ให้ จด ระบุ เบียง ชื่อ สกฤต นั้น ณ ที่ สำนัก ว่า การ อำเภอ ท้อง ที่

มาตรา ๑๐

หัว บ่า ครอบครัว นี้ ท่าน ประสงค์ ว่า บุรพบุรุษ คน หนึ่ง ซึ่ง ยัง มี ชีวิต อยู่ เป็น ผู้ ใหญ่ มี อายุ สูง ใน ครอบครัว นี้ เอง

มาตรา ๑๑

ถ้า ครอบครัว ใด มี ชื่อ สกฤต ประจำ ใช้ อยู่ แล้ว ท่าน ให้ เค้า ชื่อ สกฤต นั้น จด ลง ระบุ เบียง

มาตรา ๑๒

ถ้าครอบครัวใด ยังไม่มี ชื่อ สดุดใช้ ให้หัวหน้าครอบครัว นั้น เด็ก
หาชื่อใดชื่อหนึ่ง ตาม ส้มควรวิน แล้วว่าชื่อ นั้น ๆ

(๑) อย่าให้ พ้อง กับ พระนาม พระราช วงษานุวงศ์ ผู้ทรง อิศริยยศ
ฐานันดร ตั้งแต่ พระองค์ เจาขึ้นไป

(๒) อย่าให้เป็น ชื่อ ที่ มุ่งหมาย คล้าย คลึง กับ ราชทินนาม อันเป็น
ตำแหน่ง ยศนับ ตาคศักดิ์

(๓) อย่า ให้เป็น ชื่อ มี อรรถ หมายบ คายไม่ ส้มควรวิน

(๔) อย่า ให้เป็น ชื่อ ซึ่ง จะ ต้อง เขียน เกิน กว่า สิบ อักษร

(๕) อย่า ให้เป็น ชื่อ ซ้ำ เหมือน กับ ชื่อ สดุด ซึ่ง ได้ ใช้ อยู่แล้ว
ขณะวัน ประกาศใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ถ้าซ้ำ กับ ชื่อ ซึ่ง ได้ จด ระบุ เบียง
ไว้แล้ว ใน แวง อำเภอ ท้อง ที่ เดียวกัน ถ้าใน แวง อำเภอ ท้อง ที่ ติด
ต่อกัน

มาตรา ๑๓

ให้เสนาบดีผู้เป็น เจ้ากระทรวง บังคับ ราชการ ท้อง ที่ อำเภอ ทั้ง ใน กรุง
แถมหัว เมือง มีหน้าที่ คิด ชื่อ สดุด แล พิมพ์ลง เป็น บาน จำหน่าย ให้ แก่
มาย อำเภอ ท้อง ที่ ทุก ตำบล เพื่อ เป็น เคาให้ราษฎร ผู้ ต้อง การ ได้ เลือก
ถือเอา ชื่อ นั้น ๆ

มาตรา ๑๔

ในหนังสือแบบ ประโยชน์ ให้ส่ง ชื่อ นาย ข้าเอง ผู้จดหมาย แต่ให้
ทำสำเนา คู่ มือ มอบ ให้แก่ หัวหน้า ครอบครัว ฉบับหนึ่ง

มาตรา ๑๕

การ จด ประโยชน์ นอกร ให้เรียก ค่า ฤชา ขรรณนิยมโดย

มาตรา ๑๖

ถ้า หัวหน้า ครอบครัว มีตม แต่ ๒ คน ขึ้นไป เป็น พันธอง ร่วมบิดา
ที่ต่าง ด้บไป แล้ว ย่อม จะ เลือก ชื่อ สกต อย่าง เดียว กัน ก็ได้

มาตรา ๑๗

ชื่อ สกต อัน หนึ่ง มี ครอบครัว ได้เลือก แล้ว นั้น ท่านให้ ใช้ เป็น ชื่อ
สกต ของ บุตร แล ธิดา ด้วย ของ หาดาน เหตุ ณ ผู้ ซึ่ง ด้บสำ โดหิต แต่
ฝ่าย บุตร ชาย หาดาน ชาย นั้น ๆ คือ เป็น ด้บด้บ ไป ด้บด้วย

มาตรา ๑๘

ถ้า หนึ่ง เด หา ญาติ หนึ่ง หนึ่ง ซึ่ง เป็น บุพบุรุษ ยังมี ชีวิต อยู่ มิได้ ก็
ให้ ด้บเอา ชื่อ สกต ของ ชาย ผู้ เป็น ญาติ ด้บด้บ ด้บสำ โดหิต ตน ๆ แม้
ผู้ ญาติ ชาย สกต หนึ่ง หนึ่ง ด้บด้บ ก็ ให้ ด้บเอา ชื่อ สกต อย่าง เดียว กับ
ผู้ ชาย ที่ เป็น ญาติ ทาง ด้บด้บ หนึ่ง

เล่ม ๒๙ หน้า ๒๘๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๔๕๕

มาตรา ๑๙

เมื่อพ้นกำหนด ๖ เดือน นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็นบท
กฎหมายแล้ว ห้ามมิให้เรียก ขาน ชัด เขียน ชื่อ บุคคลใด ๆ ในหนังสือ
ราชการ • นอกจากใช้ ออก ชื่อตัว แต่ชื่อสกุล ของ บุคคล นั้น ถ้าแต่
เป็นการไม่พ้น วิชา ให้เจ้าพนักงาน ผู้มีกิจ ทำ หนังสือ เอกสาร นั้น สอบ
ค้น ดำเนา ฐะเบียง ซึ่ง นายอำเภอได้มอบให้ ภาฯ ตรวจ ดู ต้น ฐะเบียง
แล้วให้ ออก ขาน ชัด สัก ให้ ลูก ต้อง ตาม นั้น

มาตรา ๒๐

ให้เสนาบดี เจ้ากระทรวง ซึ่งได้ รับ ราชการ ท้อง ที่ อำเภอ ทั้ง ใน
กรุง แล หัว เมือง มีหน้าที่ รักษา พระราชบัญญัตินี้ • และมีอำนาจ ออก
กฎข้อบังคับ เพื่อ วาง ระเบียบ การให้ ดำเนิน ไป โดย สดวก เมื่อ กฎ ข้อ บังคับ
นั้น ได้ รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต และได้ ประกาศ ใน หนังสือ
ราชกิจจานุเบกษาแล้ว • ให้ ถือว่า เป็น ส่วน หนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติ นี้

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๕๕

เป็น วันที่ ๘๖๓ หรือ ปีที่ ๓ ในรัชกาล บัณฑิต นั้น